

AKATALPA

Şubat 2007 - Sayı 86

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

BURSA EDEBİYAT GÜNLERİ YAPILDI MI?

Ramis DARA

Bursa Edebiyat Günleri Bursa'da yaşayan bir arkadaş grubuyla benim öncülüğümde başlayan bir harekettir. Türkiye'de edebiyatla ucundan kıyısından ilgili herkes bunu böyle bilir. Bilmeyen bir, Bursa Kültür Sanat ve Turizm Vakfının yöneticileridir. Oysa masalarında duran Bursa Edebiyat Günleri kitaplarını açıp ilk sayfalarına baksalar bunu göreceklerdir. Şimdiye kadar yayımlanan 9 edebiyat günleri kitabının 8'inin açılış konuşmaları bana aittir, ilk 5'inde de tek sorumluydum. Bunu görmemek için gözlerin nereye bakması gerekir bilmiyorum.

Arkadaşlar, yarın sizler de bizler gibi öleceksiniz; masalarda kitaplar durmaya devam edecek!

Böyle şeyler konuşmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Dünyada herhalde bir insanın bu tür şeyler söylemek zorunda kalması kadar can sıkıcı bir durum yoktur.

Şimdiki Bursa Kültür Sanat ve Turizm Vakfının Genel Sekreteri, göreve gelince, Bursa Edebiyat Günleri bağlamında benden ve arkadaşlarımdan kimlik sordu önce. Ona Türkiye'deki yazar kuruluşlarına üye olduğumuza ilişkin belge götürüp takdim etme komikliğini yaşadık!

Sonra sürdü kaprisler, konunun dışında olmanın getirdiği komiklikler. Biz de arkadaşlarımla birlikte daha çok kırılmayalım, asli işimize bakalım diye elimizi ayağımızı ortamdaki çekme ihtiyacı duyduk.

Son iki yıldır, yılın son günlerinde alelacele şehre getirilen edebiyatçı konuklar ısrarla bizi yanlarında görmek isteyince, Vakıf yetkilileri, işin içine son anda bizi de karıştırma telaşına düşüyorlar, ama bu telaş kimseye bir yarar sağlamıyor, komedi genişliyor.

Üstelik bizi üzüyor; beni kırıyor da!

Bu yıl etkinliklerin başlamasına iki gün kala arıyorlar (bizim zamanımızda konuşma metinleri çok önceden hazırlanır, edebiyat günleri başladığında kitabı da yayımlanmış olurdu!), hayır diyorum. Peki sizlere geçmişteki çabalarınız için plaket versek diyorlar. Buna karışmam diyorum.

Gelen konuklara ayıp olmasın ve bir merhaba diyelim diye plaketleri almaya gidiyoruz. Gitmez olaydık: Salonda rasgele çağrılıyor, elimize rasgele birer plaket tutuşturuluyor, tam dört açılış konuşmasının yapıldığı törende bize tek

Süreyya Barutçu, Hüseyin Avni Cinozoğlu, Ramis Dara, Nuri Demirci, Özlem Tezcan Dertsiz, Gültekin Emre, Arif Erguvan, Hilmi Haşal, Zeki Karaaslan, Salih Mercanoğlu, Cihan Oğuz, İbrahim Oluklu, Mehmet Sarsmaz, Şükrü Sever, Celâl Soycan, Mehmet Mümtaz Tuzcu.

Mehmet Mümtaz TUZCU

KADİFE

Kadife kılıflı şu toplardamar
Sihirbazlar topluyor kaçık fendinde
Yumuşacık dokuyu parmağımınla ayırıp
Alnımı basıyorum sıcaklığımın
Şehvetle şefkat arasında bir yerde
Sarsılmaya başlıyor çığlıksız örtü

KİMİ GÜN, KİMİ SABAH

O uzun, fildişi parmakların sinirle
Gerilmiş bir ayağın ucunda birdenbire
Döşemeyi böyle sarsmaya başlaması
Akla gelir şeylerden miydi dün gece söyle

Gerçi sarsıntıları kolluyordun gizlice
Nemli avuçların örtüyü çektiğinde
Deprem göstergesine dönüşen dingin maviyi

Sürahide suyun yüzü hırsla titriyor şimdi
Çırpınan şavkını çarpıyor gümüşlere
Uzun kaşığın karnında doğup batıyor habire
Tatlı, uzun mavimize içtiğimiz ilk güneş

cümle söyleme fırsatı verilmiyor. Sonradan plaketteki yazıyı okuyunca öğreniyoruz ki meğerse biz 11. Bursa Edebiyat Günleri'ne katılmıştık!

Arkadaşlar, bu kadar olmaz! Gerçekten bu kadar olmaz!
Bursa Edebiyat Günleri benim öncülüğümde Hilmi Haşal, Mustafa Durak, Nahit Kayabaşı, İhsan Üren, Nadir Gezer, Ali Aksoy, Ali Özçelebi'yle başlatılan, sonradan Melih Elal, Nuri Demirci, Serdar Ünver'in, zaman zaman İhsan Deniz'in, Metin Güven'in, Nevzat Çalığışu'nun katılımıyla zenginleşen bir gönül hareketidir.

Arkadaşlar, ya -adımın sadece bir kez, kurucu, ya da öncü olarak anılması koşuluyla!- Bursa Edebiyat Günleri'ni geçmişine yaraşır biçimde yapın ya da bırakın bu hareketi gerçek sahipleri olarak bizler sürdürelim.

ÖZEL EK

“ŞİİRİMİZDE 2006 UFUK TURU”

Hazırlayan: İhsan ÜREN

VE SOKAK VE YALNIZLIK VE ŞİİR

Cihan OĞUZ

Murat Koçak'a

Kendini yapayalnız ve *yapayalnız* hissedene birinin sokağa fırlayıp benliğiyle ve duygularıyla baş başa kalma isteği ile zamanı bizatihi sokakta soluyan birinin kendini sınırsız şekilde kapalı yere hassetme özlemi arasındaki uçurum acaba çok mu derindir?

Veya soruyu tersinden çevirerek şöyle sorayım: Başımızın üstündeki yıldızlarla baş başa kalma özgürlüğü, floresan altındaki *huzurlu* bekleyiştene daha mı soyludur?

Bu '*kışkırtıcı*' soruların varacağı nokta bir yana, asıl şiirin bu çelişkiler zincirinde ne aradığı önemli. Öyle ya, şiirin sınır tanımaz varlığı karşısında, *sokak* gibi '*ucu açık*' bir kavram, olsa olsa *sırat* hükmündedir. Hayata adım atmanın veya *hayattan geri adım atmanın* asıl başlangıç noktası, tam da bu *start çizgisinde* kendini hissettirir: Ömrünüzdeki bütün boşluklar inadına üstünüze üstünüze gelir.

Şiir, ister dünyanın bir ucunda devam eden nedeni belirsiz bir savaştaki eli tetikte bekleyen katilin, isterse gecenin bir yarısı hangi saikle bıçaklanıp vurulduğu sadece tanrının bilgisi dahilinde olan 7 yaşındaki bir çocuğun kederine saplanıp kalsın, gönlü hep o sıradadır.

Sokağın dili, ne kadar kesik kesik ve acımasız olursa olsun, şiirin sinesine hep o hayatın inanılmaz yükünü taşır. Şiirdeki zarafet, sokağın kendine özgü üslûbuyla çelişkili gibi görünse de, hayatın dayattığı söylem, bu ayrılığın giderilmesine yeter de artar bile.

O noktada, şair, sokakta bir başına ve çaresiz kalsa da, aslında hiçbir zaman ezberlenemeyecek kadar zor, ömrünü biraz daha eksiltecek kadar dayanılmaz, ama gerçeğin ve adaletin damarını tutacak kadar soylu bir fırtınaya tutulmuştur. Ne ki, her fırtınanın raporu ancak dindikten sonra tutulduğundan, hayata ilişkin bu *hasar tespiti* de, yine *tarihin o şaşmaz yargısına* havale edilir.

Oysa o *şaşmaz yargı*, çoğu kez bir duvara tökezleyip kalır. Kimse de arkasına dönüp bakmaz. Şair bir yanda, şiir öte yanda, sokaksa tam ortada öylece durur. Ola ki, belki yıllar sonra, o toz bulutu geçip de yerini yeni değerlere, anlayışlara ve alışkanlıklara bıraktığında, geride neler kaldığını merak eden bir başka şair, eleştirmen veya araştırmacı, güç-bela bir şeyler bulup küçük bir yazı karalamaya kalkar.

Şairin kaderi, sokağın kaderiyle özdeşdir. Kimsesizlik. Üstelik de her gün yanından yöresinden geçen binlerce kişiye rağmen. Ama bu öyle garip bir çelişkidir ki, anlatılamaz. Şair de, sokak da, yalnızlık da bundan şikâyetçi değildir. Hayatın tanımladığı bu çelişkiler üçgeni, aslında gelip geçmekte olan günlük yaşantının da, güncel tarihin de, gelecekteki vizyonun da fotoğrafıdır. Şiirin yara aldığı veya ödüllendirildiği, şairinse bu hengâmede kaybolduğu o tanımsız fluluk...

Tüm bunları gülümseyerek izleyen çocuğa gelince... Aslında o çocuk, şiirin de, sokağın da, yalnızlığın da ta kendisidir. Sakın isim aramaya kalkmayın, yanılırsınız.

Belki biraz siz, biraz sizin ötenizdeki her şey, biraz da bu dünyanın bizzat kendisi, o çocuğun sesine ses katan ya da sesinden bir şeyler eksilten asli cehennemlerdir.

İbrahim OLUKLU

YAŞAMAK DEDİĞİN

Bugün sana selam söyledi
Geçen sonbaharda
Kurumaya yüz tutmuşken okşadığım çiçek
Öyküsü uzunmuş, çokmuş anlatacağı
O günden beri
Ayrılırken şunu da ekledi:
Bir odalık havada
Bir pencerecik gökyüzünde de
Yaşanıyormuş, yaşamak dediğin...

Hüseyin Avni CİNOZOĞLU

SİYAH

O rüzgârlı bayırı
Tırmanmak istemiyorum Tanrım
Dağa kandilimi götürmek
Yeraltında siyah bir gece yalnız
Uzağımda müntehirlerin
Lanetli ayını
Yankısı yok dağın taşın
Yüreğimde biriken kara yağmur
Çürük miğferim
Mani değil başıma atılan taşlara
Bıçağı elinde parlayan
İbrahim peygamber gibi tedirgin
Beni bir kez daha imtihan etme Tanrım
İki kez kaybedemez bir hayat
Ummadığım bu hazan
Bu yaprak dökümü
Kökünden kesiyor ağaçları
Annem
Bir yaprak düşünce dalından
Boynumu uzatacak darağacı bulamıyorum
Alnımdaki damgayı
Gizlesin siyah gece
Ruhumun buzdan kandilini
Devam edeyim yola topallayarak
Aştığım binlerce menzil
Ayaklarıma taşlar bağlayan düşmüş şehir
Arkamdan gelsin
./.
Bir fatih gururuyla
Geçiyor ellerinde siyah kılıçlar
Öncü müfreze
Ve gülüyorlar
Bakıp başımdaki çürük miğferem
Bahçede bir korkuluk
Sallanıyor rüzgârda
Yıkıldı yıkılacak
Bir parya gibi başımı eğdikçe
Onların sancağı dorukta
Benimse yıkılmış
Şeref mihrabım

TEN TINILARI

el

sularım çekilince makinadan, tuşlardan
yağmaktan vazgeçmiş bulutlar dürttü içimi
düşlerimi didikleli tanımadığım kuşlar
ellerin açsın istedim kalpteki düğmeleri

benden kopmuş bir ırmak kapıları çalıyor

dil

sözcükler kolyelere diziyor özenle incileri
ela bir gülüşle fırlayacak ok yaydan
hiçbir şey yapmaz denen, yumuşacık o rüzgâr
ne zaman söktü attı içimdeki çitleri

çat kapı gelen ilkyaz yüzüme yerleşiyor

gül

kolay değil, bir anda gömlekleri yırtarak
aynı hızla taşlamak utancın camlarını
güllerle beslenen ateşi canlı tutup
aynı anda söndürmek şehrin ışıklarını

büyüyen alevler gözümü korkutuyor

güz

şimdi hep yara geçmişin sandığında
kül rengi denizinde, unutma gemileri
ben aklımda hep tuttum bir ters laleyi
sendeki sarı hüznün oyasıyken yalnızca

dudaklarım çetin bir kışa hazırlanıyor

Şükrü SEVER

ESKİ ALBÜM

hep mevsimlere çevirir yüzünü
annem ve o bildik acıya ölüme
bir tarih düşürebilmek için gözlerime
çocukluğum tavan arasında kırık rahle

yumuşak elleri, yüzü neden sararmış *haminnenin*
bir mendil tutuşturmuş elime annem, bembeyaz
büyük odada ve yalnız uyuyamamışım
sabah olmuş, elimden tutmuş öğretmenim
siyah beyaz bir fotoğraf olmuşuz.

ÖLÜLER İÇİN ODA MÜZİĞİ- III

A. başım eğik geçiyorum
yatay ve dikey yazıları

kımıldayıp duranı
bir defterden gözlüyorum

tökezlemiş bir tümce
avuçluyor günün hamurunu

güya oluş halindeyken
biçim - çizgi çürüyor

B. günlerden temmuzun mumu
körümlerle bakışıyoruz

her diriye birkaç ölü
geçinip gidiyor çarşı

ben mi? harflerini öğreniyorum
henüz yazılmamış adlarım..

Salih MERCANOĞLU

HAZİN

gurbete düşen yol
araya giren hasret

yazgıymış, unuttum
bir annem olduğunu
rüzgârın göğsüne
yaslayıp başımı
hazin hazin ağladım.
dedim ki: aşk bittiyse
gönlüm, sen de unut beni.

unut ey çınar!
üşüdükçe bir köpek
çeker sırtıma yaşlı gölgeni
yol biter, hasret de
dirilir kalbimde
esmer çocuk ölüleri.

ruhum, öte yanım
çınar yapraklarından
suya dökülen şarkım
gönlüm nasıl unutsun seni!

gurbete düşse de yol
araya girse de hasret

Gültekin EMRE

Sevdiğine “Sen bir kelimesin” diyen genç bir şairin şiirini nasıl merak etmem! Çünkü içinde “kocaman bir yalnızlık harfi” vardır. “ev hali yurt hali yol hali”. Nasıl da mahcup ve aşkını kendine bile itiraf etmeye çekiniyor: “açılmamış” bir uçla ve kareli defterle dolaşıyor şiirine mekân ararken: “Sivrilt beni”. Yazıp yazıp siliyor sevdiğinin görüntüsünü, bir türlü imgelere gelmeyen görüntüsünü: “Belki sil...” Sonra da şöyle düşünür kimseye söyleyemediği: “Suyun çıkardığı sessin.” Sevdiğini çok düşünür ama o ölçüde de onu çok üşür. Onu düşünmekle içini ısıtır bu popüler kültürün çabuk tüketilen aşklarından kendini ayırarak. Mevsimler de belirsizdir belki zamanı – “Zaman da bir denemeydi” çünkü sevdiğine göre ayarlı bir âşık için: Kış, “Bir müsveddede” kalır. Yanıp tutuştuğu için farklı harfler bulmaya çalışır “uzun boylu, yaşlı bir ahrazdan” beklemeyi de öğrenir, onun yanında da sabrı elbette. Beklemek, zaten âşığın da, şairin de mesleğidir neredeyse.

Şu dizeyi kolay kolay unutacağımı sanmıyorum: “yağmur sana emanet”. Yağmurunu sevdiğine emanet edebiliyorsa bir genç şair, üstelik 2006 Yaşar Nabi Şiir Ödülü’nü de kazanmışsa, yağmurunu başkasına emanet edebilir artık. Kalbi elbette sıkışır “dizeler arasında”. Geri dönüp bakınca dal gibi ömründe çocukluğunun “boynu üş”ür. “acı şiirler” ezberlediği ağzını “sabah” yakar. Irak’taki savaşı düşününce ve hele çocukların öldüğünü, annesi ne desin? “kuşa giren kurşun kurusun”. Çocukluk “nereye akan bir ırmak”tır öyleyse?

Olca Özmen ve arkadaşlarının sayesinde Eskişehir doğumlu *Yazılıkaya* şiir dergisinde buluşuyor artık şairler.

O, çoktandır önünü ilikleyip hayata karışan da bir şair: Ölüm için daha çok erken çünkü, hayat onu bekliyor, cebindeki “sokağı üzen” şiirlerini; elbette “bütün yollar ansızın bir tramvay” git git bitmeyen.

Hayatı ve dupduru sevdasını şiirine ağdırıyor Olca Özmen, kendini ve yazdıklarını kareli defterlerden sile sile. Durmadan temize çekiyor düşlerini, çocukluğunu, ailesini, annesinin sıcacık ellerini. Çok sevdiği yağmurunu bile emanet edebiliyor sevdiğine. Utangaç, ama şiirindeki duruşuyla, hem savaşa, hem de “kömür kokusuna” karşı dirençli, sağlam. İmgeleri insanın içine bura bura yer ediyor. Söz oyunlarına ve plastik söyleyişlere itibar etmiyor. Yalın yaşamından yola çıktığını unutmuyor. Belli ki hayatı sıkı takibe almış ve geldiği yeri de unutmuyor. Yüzündeki “Akşamdan geciken bir sıkıntı” da eksik olmuyordur yazarken; onun için de “kahverengi bir sabırla” beklemeyi öğrenir “acının elmas’ını” hakkıyla çizebilmek için..” yaprak ile ağaç” arasında kuytusunda bırakılan izler peşindedir “menekşelerin gürültüsüne” rastlamak için. “yalnızlardım” ya da “ağrıyorum” ona özgü, sıfattan fiil türetme, bir kullanım, katmerli yalnızlığına nişan alır gibi “emir kipiyle” solan akşamlarda yağın “yağmur en yorgun” yerini ıslatır. Bazen de dışarıdan içeriye bir pencere açılır hayat için taşıdığı bileti görmeye. “deniz yaşlı bir mızıka”ysa “Bir çıkmaz sokak” olarak “devlet” de “burada”dır ve ne işe yarayacaksa.

Sensiz Üç Yağmur, “efkâr ve taşra”, “imlâsız ve eşref” ve “incitmebeni” bölümlerinden oluşuyor artık çoktan kabuk

YİRMİYEDİNCİ SÖZ: SPLEEN

kurşunun cama ettiği randıman
büründüğüm mapusun taze neversimleri
gece iki dört nöbetlerinde unuttuğum
dua

geceyi islendiren cahil safran
üç yıl meleyen kafesteki söz
sebebi ala

ihtiyaç fazlası bilgi yanlış
acıdaki rehabet nilfam
kudret dört büküm tecelli
kollarımı tut kollarım olursun
alnımızdaki siğil düzleşirdi

temkinli itikafsa kardelen nizamı
acılara acıdım mı bütün acıyım
üç yıl üç muhanet sıkıntı
mumdan evlerdi bu beni

kovun yurt paklar
ah ben kırırlere sürterim yüzümü

abalı itiyat cahil safran
kıvamında çamur ateş kıvamında
cam çömlek
kanı takip ediyor ucu alevli patlayacak
ızdırıp yaşamaya dönüşürken gökyüzü
meleği

temiz bıraksın kullanan son beni

meşgulüm basarken imzasız mektuplara
mühür martılar yalnız kalmaz
muhanet üç yıl paşam
evler tel örgülü kuzguncuk

kendini ele gün veren karaltı
zaman diri diri gömülen kız çocuğu
enseden sinen taarruz safran
çakıl doldurtan göz çukurlarına sır
söğüşlediğim hüzün üç boyutlu
zaviyeden

çırpıman tasfiye
töhmetsi muhalif yapan üç yıl

üç yıl meleyen kafesteki söz
tanrı yok yokuz heyula yok

bağlamış bir yaraya, zor atlatılmış sıkıntılı bir döneme geri dönüp bakar gibi... Yaşamı, yaşananların bıraktığı izleri, değerleri ve aşkı içten savunur gibi... Yeni bir dili selâmlar ve kendi kanalını oluşturur gibi... Samimi, içten ve yalın bir şiirin elinden tutar gibi... Hayata sırtını döner gibi değil de, sokakları, yaşadıklarını teker teker kucaklar gibi....

Sözü uzatmaya gerek yok; yağmurunu sevdiğine emanet etmeyi önemseyen ve hayata şiirleriyle karışan bir şairle tanışmanın sevincini kim önemsemez?

Olca Özmen, *Sensiz Üç Yağmur*, Varlık Yayınları, 2006, 64 sayfa.

ŞİİR KIRLANGICI

I

Süreyya BARUTÇU

(Değerli okur, bu sayıdan itibaren yıl boyunca “Şiir Kırlangıcı” başlığıyla yayımlanacak bu sayfalarda seninle birlikte olacağız. Başlığın biraz şairane olduğunu kabul ediyorum. Bu tip sayfaların başlığı genellikle kısa, net ve toparlayıcı olur; ben bundan özellikle kaçındım, şiirsel bir başlık bulmaya çalıştım. [Şair miyim yoksa ben de?] Sevgili okur; bana kimi zaman kızacaksın, beni bazen haklı bazen haksız bulacaksın; ama biliyorum ki ne olursa olsun bana ilgisiz kalamayacaksın; çünkü *galiba* sen de şairsin. Şiire ve şaire ilişkin her şey seni yakından ilgilendiriyor. Sıcağı sıcağına okuyacaksın güncel gelişmeleri, yeni kitapları, dergilerdeki yazılarla ilgili kritikleri bu sayfalarda. Son zamanlarda ne yazık ki *şiire* değil de *şaire* ilişkin şeyler fazlaca öne çıktı. Umulur ki senin ilgin önce şiire, sonra şaire, sonra benim gibi denemecilere olsun! Şairle medya ilgileniyor nasılsa, okur şiirle ilgilenen biraz. S. B.)

1- Güncel tartışmalar

Bu coğrafyada şiirle olduğu kadar şairlerin duruşlarıyla, sinir ve sınır dünyalarıyla da kurulan şiir ortamının son zamanları şenlikli tartışmalara, eğlenceli girişimlere, şiiri yakından veya uzaktan ilgilendiren olaylara sahne oluyor.

Bu satırları tuşladığımız günlerde tartışılan konuların başında şiirin internetteki serüveni geliyordu. Bazı edebiyat-şiir sitelerinin Türk şiirinin önemli adlarının şiirlerini özensizce sayfalarına yerleştirdiği, bundan da maddi-manevi rant elde ettiği biliniyor. Hatta bazı sitelerde yeteneksiz orta yaşlı veya genç adamların, Tarancı’dan, Dıranas’tan, Ahmet Arif’ten aparttıkları dizelerin altlarına kendi imzalarını attıkları görülüyor. Durum o kadar acıklı ki “canlı sohbet” sitelerinin bile giriş sayfalarında Nâzım Hikmet’ten Edip Cansever’e, Cemal Süreya’dan Turgut Uyar’a önemli şairlerimizin şiirleri izinsiz ve özensiz kullanılıyor. Sanal ortamda ciddi editörlük etkinliği bulunmamasından kaynaklanan daha başka arızalar da var.

Durum böyleyken Yapı Kredi Yayınları saygın bir tutum göstererek ortaya çıktı ve başlattığı uygulamayla yayın haklarını elinde tuttuğu şairlerin şiirlerinin böylesi sitelerde izinsiz ve özensiz kullanılmasına mahkeme kararıyla yasak koydu. Buradaki yasağa, şiirin yararı gözetildiği için belki de “şiirin özgürlüğü” bile denebilir; eğer özgürlüğü başıboşlukla karıştırmıyorsak!) Zaman zaman internet sitelerini de ziyaret eden bir okur olarak bizim de uzun zamandır beklediğimiz bir gelişmeydi bu. Hatta tepkilerin bu kadar gecikmesine bir anlam veremiyorduk. Kiminle konuşsak, hangi şairle internetteki faaliyetlerden bahsetsek herkes zehir zemberekti ama kimsede tık yoktu! Ortada tam bir haramilik / korsanlık durumu vardı ve kimse sesini çıkarmıyordu. Böylesi çirkin bir duruma, insan emeğinin sömürülmesine ilk karşı çıkanlardan olması gereken şairlerin neden sessiz kaldığına da şaşır duruyorduk. Öyle ya; emek kutsaldır. Bu emeği veren işçi de olsa, memur da olsa, şair de olsa, yayıncı da olsa bu durum değişmez. Olur olmaz her şey için imza toplayan, girişimlerde bulunan, inisiyatifler gerçekleştiren “şair”ler neden internet haramiliğine /

korsanlığına karşı çıkmadı bunca zaman? Üzerinde düşünölmeye değer! Yoksa haktan yana, doğruluktan, emekten yana olalım derken rol mü yapıyoruz? Evet, üzerinde düşünölmeye değer!

Yıllardır Bursa’dan, İstanbul’dan, Ankara’dan, İzmir’den şairlerle - eleştirilenlerle arkadaşlık ederiz. Bu konuların konuşulduğu ortamlarda mangalda kül bırakmayan, iş sözlü veya sanal tartışmalara geldiğinde herkesi sindirmek için olmadık yöntemler geliştiren bazı şairlerin gerçek hak, gerçek hukuk, gerçek doğruluk, gerçek emek söz konusu olduğunda neden bir anda görünmez olduklarını da merak eder dururuz. Bugünlerdeki internette şiir tartışmalarında da aynı oldu. İzleyebildiğim gruplarda bu konu tartışılırken bazı “şair”(!)ler öyle şeyler yazdılar, söylediler ki bunların asıl amaçlarının, başta Nâzım Hikmet olmak üzere, şairlerimizin sırtından kendilerine çıkar sağlama ve yeteneksizliklerini ört bas etme kaygısı taşıdıklarını düşünmemize yol açtı. Çığırkanlık diz boyu bu ortamlarda. Bir yandan da Yapı Kredi Yayınları gibi edebiyata, kültüre inanılmaz hizmetlerde bulunmuş bir yayınevini hedef alan açıklamalar birbirini izledi. Bu psikoloji böyledir: Zamanında bir dergiye yolladığı şiirleri yayımlanmamış, yayın kurulunca şiir dosyası reddedilmiş olanlar için bu gibi durumlar bir saldırı fırsattır. Zaten onlar pusuda beklerler böyle bir fırsat çıkması için. Sonra da arkalarına Sabahattin Kudret’i, Nâzım Hikmet’i, Behçet Necatigil’i, Edip Cansever’i aldıklarını zannederek çapsiz saldırılara girişirler. Oysa bilmezler ki yaşıyor olsalar herkesten önce bu şairler onları ayıplayacaklardır emeğe saygısızlığın yanında yer aldıkları, internette şiire yapılan saygısızlığı alkışladıkları için.

Şiir çöplüğüne döndürölen internette şiirin *izinsiz / özensiz kullanımına* hayır! Kerametleri (şairlikleri!) kendilerinden menkul yeteneksizlerin, arkalarına büyük şairlerin isimlerini alarak sanal ortamlardaki çığırkanlıklarına hayır! Şiire, evet, gerçek şiire ve emeğe saygıya evet!

2- Yıllıklar

Son zamanlarda yıllık yayımlamak bir furya halini aldı. Bunlar arasında şiir yıllıkları sayıca daha fazla. Geçen yıl Şeref Bilsel - Cenk Gündoğdu ikilisinin hazırladığı *Şiir Defteri*, Veysel Çolak’ın hazırladığı ve *Broy* dergisiyle verilen şiir yıllığı, Hakan Arslanbenzer’in hazırladığı şiir yıllığı vs. vardı. Ahmet Yıldız’ın yıllığı ise şiirle sınırlı olmayıp bütün türlere kucak açan, edebiyatın geçen yılını bütünüyle kucaklayan bir görünüme sahipti. Bu yıllığın Ankara’da yaşayan eski yayıncı, edebiyat adamı Mehmet Taner tarafından hazırlanan şiir bölümü çok başarısız bulundu. Bu yıldaktan söz eden hemen herkes genelini beğenmekle birlikte yıllığın şiir kısmının başarısızlığı konusunda fikir birliği içindeydi. Yaptığı işlerde ince eleyip sık dokumasıyla tanınan editör ve hikâyeci Ahmet Yıldız için kolayına kaçıp Ankara’da yaşayan birine yıllığın şiir bölümünü hazırlatmayı düşündüyse bunun doğru bir tavır olmadığını, günümüz şiirine haksızlık olduğunu söylemeliyiz. Günümüz şiiri Ankara’dan “o kadar” görünüyorsa burada önemli bir sorun var demektir. Bakış açısı mümkün olduğunca genişletilmeli. Belki Hakan Arslanbenzer gibi, “Mehmet Taner bıraksın bu işi,

beceremiyor, şiirden anlamıyor” (onun sözleri tam böyle olmayabilir ama bu anlama geliyordu hatırladığımız kadarıyla) ifadelerine başvurmayacağız ama durum ortada.

Mehmet H. Doğan'ın şiir yıllıkları, gerek Adam'dayken gerekse YKY'deyken, merakla beklenen yıllıklardı. Gerçi genelde kim var kim yok tartışmaları yıllığın niteliğine odaklanmanın önüne geçiyordu ama; yine de uzun süreli tartışmaları beraberinde getiren yıllıklardı Doğan'ınkiler. 2007'de bir yıllık aradan sonra *YKY Şiir Yıllığı* yeniden verilecek (siz bu satırları okurken muhtemelen yıllık da verilmiş olacak). Yıl içinde *Radikal* gazetesinde ve *Kitap-lık* dergisinde yapılan duyurularda bu yıldan itibaren *YKY Şiir Yıllığı*'ni Bâki Asiltürk'ün hazırlayacağını öğrendik. Yıllığın el değiştirmiş olması hem okur merakını kamçılıyor hem de günümüz şiirinin yıllıkta ne kadar temsil edileceği merakla bekleniyor.

Sanırsanız ki bu yılın beklenen olaylarından biri yıllıklardır. Gerek *Şiir Defteri*, gerekse *YKY Şiir Yıllığı* önümüzdeki aylarda şiirin gündemini belirleyebilir. Kimin hazırladığından ziyade, umarız ki bütün yıllıklar günümüz şiiri için, şiirimizin - edebiyatımızın geleceği için yararlı olur, yeniliklere ve gelişmeye yol açar.

3. Yeni kitap ve dergiler

Eskiden beri merak ederiz: Yeni kitaplar neden genellikle yılın son aylarında yayımlanıyor diye. Galiba bu durumun temel sebeplerinden biri şu; kitapların ödüllere katılması planlanıyor. Belki yanılıyorz ama bazı kitapların yayın tarihi öyle ayarlanıyor ki yıl içindeki ödüllere katılması, kitabın okurla buluşmasından daha önemli gibi bir durum ortaya çıkıyor. Hatta bazı yazarların-şairlerin, kitaplarını yarışmalara-ödüllere yollamak amacıyla belli aylarda bastırdıklarını da duyuyoruz veya kendi söyleşilerinden okuyoruz! Önümüzdeki aylarda belki bu ödüller - yarışmalar meselesine de değinmemiz gerekecek.

Bu girişi yapmamızın sebebi, yıl sonunda yine çok sayıda kitabın sökün etmesidir! Bu bölümde yeni yayımlanan dergi ve kitaplardan kısaca söz etmek isteriz. 2006'nın son aylarında o kadar kitap çıktı ki şaşırılmamak elde değil. Hepsinden tek tek bahsetmek zor ama bunlar arasında şahsen benim ilgimi çekenler ilk elde şunlardı:

* *Yaylılar İçin Dörtlü* – Mehmet Butakın: İlginç bir şairden şiirler, ilginçliği çıplak ve murdar tenlere dokunabilmesinden geliyor.

* *Şiir Ustalarından Öğrenilir* – Metin Celâl: 1980'lerin önde gelen şairlerinden birinin kaleminden şiirin nabzını tutma denemeleri, eleştirileri.

* *Beni Yanlış Öptüler* – Altay Öktem: Toplu şiirler olması açısından önemli ama Altay Öktem'in şiiri giderek tıkanıyor, yapay oyunlara yaslanan bir durum gösteriyor, onun şiiri biraz küçük İskender'inkine benziyor ama maalesef küçük İskender'deki canlılık onda yok, Öktem vasatlığın kapısından girmek üzere

* *Bir Gün Mutlaka* – Ataol Behramoğlu: Yeni baskısı yapılan kitaplarından biri, yeniden okunmasında Behramoğlu'nun şairliğinin izlerine yeniden odaklanmak sürmek bakımından yarar var.

SIĞMAZLIK SANCISI

Bir şiir neden bitmez, gökyüzü ağırlığından mı çekip gidemediğim valizlerin ağırlığından değilse zamanda çile yumağı an an ip, çözmekle bitmez hep kendime topladığım bun'lar dehliz suskunluğu çeviremediğim ada çizgileri mi sığınmadığım sıla

ömrüm anılarca açık bir yara; şimdi'de kangren öz bana korku adlarını anlatmayın artık demiyorum hiçbir aşk gitmekle kesilmez, eksilmez kalmakla

bir şiir neden bitmezse; düşyüzü ağırlığından belki sonrasını diyemediğim, boşluk gibi akla ziyan sızı bilinmezlik köklerinden derslerim, rastlantılardan bir şiir neden bitmez, umutyüzü ağırlığından belki

peki bu şiir neden bitmez, de ki aşkyüzü ağırlığından.

* *Şiirin Gücü* – Metin Cengiz: Yeni baskısı yapılan kitaplardan biri ama bizce bu kitabın yeniden basılmasını gerektirecek bir durum yoktu, aranan bir kitap değildi ve zaten kitaptaki yazılar günümüzün çok çok gerisinde duruyor, bunun yerine bir başka yazarın daha önce kitaplaşmamış yazılarının toparlanıp kitap yapılması yayınevi için daha iyi olurdu.

* *Son Şiirler* – Nâzım Hikmet: Gereksiz yere yeni baskıları yapılan kitaplardan değil, tükendikçe aranacak yapıtlardan biri olan *Son Şiirler* internette yalan yanlış dizilmiş biçimleriyle değil, özenli baskılarıyla kitaptan okunmalı.

* *Çok Sevmek* – Enis Akın: Deneyselliklerle gelişen, kimi zaman da imgeselliği kovalayan şiirlere yakından bakılmalı.

Yeni dergilerle de karşılaştık bu aylarda: *Özgür Edebiyat* (editör: Metin Celâl), *Mesele* (editör: Osman Akınhay). Bu yeni dergilerin edebiyatımız için yararlı olmasını dileriz. Yayımlı süren dergilerden ise son aylarda şunlar dikkatimizi çekti: *Yasakmeyve*'de Nurduran Duman'ca yapılan Sait Maden söyleşisi, *Kitap-lık*'ta Bâki Ayhan T. tarafından gerçekleştirilen Tuğrul Tanyol söyleşisi, *Siyahi*'de DeneySEL-Somut şiir atölyesinin kapsamlı ve titiz yazıları, *Cogito*'nun "Freud ve Kültür" dosyası, *Mühür* dergisinin Manifestolar dosyası (bu dosya hakkında önümüzdeki ay biraz konuşabiliriz).

3- Ayın vedası

"Diyelim yirmi yaşlarımızdasınız ve ilk defa güzel bir şiir yazdığınızı fark ettiniz. Heyecanla dolar ve ben böyle bir şey yazmadım bugüne kadar diye hissedersiniz." (Tuğrul Tanyol)

BU'DUR!

Yokluğu aşkın bu'dur: yaşadığın
Okyanus gözler yoktur, bilirsin
Sahici sevinçler kanatlanmaz ki
Yalın aşklar yoktur, anlarsın.

Kuytuluk gerçek değildir, yaşanmamış
Lalezar yoktur, laleler var. Solgun.
Mayıs, aylardan biridir yalnızca
Işık, güneşendir yalnızca
Zaman kilitli 216'ya*... saniye yok!

Kum'da yazılı yazgını anlamazsın
Mavi'nin onurlu geçmişi
Nasıl olsa bir gün sarar seni
İyidir mavi ama; kıskanır sarıyı
Yarım kalsa da sevinci, sözcüktür o da.

Zalimdir, budur ve şiirdir;
Ölümsüzdür, budur ve de yaşamın içindedir...
Ümitsizdir, güzeldir, inkâr eder:
Mahzun bakışını...

*Güneş, kendi yörüngesinde saniyede 216 km hızla ilerliyor nedense.

Zeki KARAASLAN

AN'KA GAGASI: Z12

*sise daim kaim dağ iniltisi cayır cayır yandı
söyleyin kim vurdu, aşka selen ceylanları!!...?*

bu ulvi gecede barudi göz yaşlarımı hangi?
Mecusû asacak tenor şarkılar çekilirken kımından
kayan yıldızların ilahları yaralı anka gagasının
söylencesinden o semâhları aysız şafaklarla ç'ekmedik mi??

Hallac-ı Mansur seccade üstünde ene'l hakiki
yüreğinde kıldı turab oldu egninde yağlı ip
ihânet mertliği bozar, bulanık su gibi akar; da
hasmın gözü kördür, dostun tükmüğü dolu olur.

k'uyu da inleyen meleğin sesini duydum. Kehribardı,
o yezidin geçmişi. Arşa yankılanmış duaların
imamı yok, cem yıkık cerağ veren çeribaşı abdestsiz
cemaatliydik. Sevgi, arkadan hançerlenen son görüşme

yüreğimden, yüreğine sessizce sızan yetimsu yine sendin.

yönetmenliğini yaptım. Yayımlanan kitaplarım: Altıkırkbeş
Yayımları *Otoben*, Sel Yayıncılık *YÜZ'DE YÜZ*. Şu an basım
aşamasında üç kitabım bulunmaktadır."

14 Mayıs 2006'da öldü Cenk Koyuncu. Karısı Rodos'tan bir
yıl kadar sonra, kanserden.

Sağda solda yazılı özgeçmişine bakıyorum da, bendeki 2001
tarihli özgeçmişinden sonra *Sona Veda* adlı şiir kitabımı
yayımlamış, dokuz sayı kadar da *Son Kişot* dergisini çıkarmış.

Cenk Koyuncu'nun ilk başvurusunu dikkate almayışımın haklı
gerekçeleri var; işyerinde yapılan işlerle üretim hakkında yeterli
bilgiye sahip olsa da, idari işler elemanı, insan kaynakları elemanı
olamayacağı çok açık. Bu işler de kendilerine özgü özellikler
gerektiliyor. Özellikle, kimin ne anlama gelmediğini bile hâlâ tam
olarak bilemediği "insan kaynakları" alanında. Dahası, 32 yaşında,
hele Cenk Koyuncu gibi şair yaratılışlı birine, "eleman" olarak
çalışmayı da yakıştıramazdım. Bu yüzden, tamam, nezaketsizlik
belki ama, görüşmeye bile çağırılmamıştı kendisini; sadece,
başkalarına yapmadığım halde, arkadaşlarımdan kendisine telefon
ederek teşekkür etmelerini istemiştim.

İkincisi de böyle oldu.

Oysa, bu kez kişisel nitelikleri, ilanı verilen işe çok daha
uygundu Cenk Koyuncu'nun. Ne ki, işyerim bir yayınevi, bir
yayıncılık işletmesi değildi. Üstelik, şair, edebiyatçı, yayıncı... bu
türden insanlara yakın duran bir işyeri de değildi. Çalışma koşulları
daha ağırlaşmıştı, fiziksel koşullarıysa berbat, diyebilirim. Cenk
Koyuncu'ya böyle bir ortamı yakıştıramadım o zaman da. Kısa
sürede kırılacağı, o dirense bile, işyerinin böyle birini bağrına
basmayacağını düşündüm. Ne ki, bugün üzüntü duyuyorum
bundan. Neden, bilmiyorum.

Onun ne koşullarda olduğunu, neden gazete ilanlarındaki işlere
başvurup durduğunu bilmiyordum. Belki, tek çıkar yol olarak
görüyordu böyle bir işi, değişikliği; belki, bir biçimde bu türden bir
işe ihtiyacı vardı. O zamanlar kendimce, biraz da ağabeyce bir
koruma güdüsüyle hareket etmiş olabilirim; yapımda böyle bir yan
var. Ama, "Bana neydi ki?" diyorum bugün; "Çağır, tanış; böyle
böyle de; düşündüğün bütün sakıncaları, tüm çekincelerini söyle,
neredeyse otuzbeşinde koskoca adam, bırak seçimi kendisi yapsın."
Bunu söylemek için, çok geç, biliyorum. Anlamsız da. Ne ki,
içimden bu ağırlığı, aklımdan bu soruları atamıyorum. Hiçbir
zaman atamayacağımı bile bile yazıyorum.

Sözü getirip edebiyata bağlamak gerekir mi?

Öyleyse, şöyle diyeceğim: Bizde edebiyatçıların "ekmek
parası" için çalışmak zorunda olmaları ne yıkıcı şeydir. Biz
onlardan dünya çapında eserler, ödüller bekleriz. Yazamadılar,
alamadılar diye eleştiririz. Onlarsa, geceleri, belki herkes
uyuduktan sonra, günün, hayatın olanca yorgunluğunu duya duya
hayallerini, yüreklerini dökerler kâğıtlara. "Her ölüm erken
ölümdür" der biri, "Size çalışırdım, çok ölürdüm" der beriki; belki,
basıma hazır bir iki kitap bırakır geride, çeker gider.

Bir kez daha, işimin en güç yanının, işe insan almak olduğunu
düşünüyorum. Bu yüzden, yazıları, şiirleri dışında tanıyamadığım
Cenk Koyuncu'dan, hiç bilmediği, hiçbir zaman da bilemeyeceği
bu konuda özür diliyorum."

*

Bu özü dilemesi gereken Halûk Cengiz midir, yoksa kültüre
uykusunun arasından bakanlar mıdır?

Cızzz'ın başlangıcında bu soru vardır.

İÇERİM YANIYOR YAR YAR, DIŞARIM SERİN

Nuri DEMİRCİ

İçimizde, közleri hiç soğumayan bir mangal taşıyoruz.
İçimizde, fişten hiç çekilmeyen bir buzdolabı saklıyoruz.
Kafamızın içinde, günlerin tortularını yoğurup
anılaştırdığımız bir tekne var.

Biriktiriyoruz, karıştırıyoruz, yoğuruyoruz,
biçimlendiriyoruz ve götürüp buzdolabının raflarına
diziyoruz.

Ve günün olmadık bir saatinde, açıyoruz dolabın
kapısını, uzanıp aldığımız bir anıyı mangalın üstüne atıyoruz.
Cızzz!

*

Halûk Cengiz'den 2007 yılında gelen ilk ileti,
buzdolabında sakladığı, besbelli sık sık çıkarıp mangalında
közlediği bir anıydı. Kendinde kalmasına razı olmadı, aradan
geçen bunca zamandan sonra, getirdi zalim anısını, her
zaman orada kalacağını bilerek, benim mangalımın da üstüne
bıraktı.

Adına yazar, şair, denemeci, eleştirmen, her ne dersiniz
deyin, edebiyat dünyasına eleman olarak kaydolanların
hamurundan alınmış bir parçaydı közlerin üstüne konan.
Tütüyordu ama, pişmiyordu, yanmıyordu, kömürleşmiyordu,
hiç değişmiyordu hep diri kalıyordu.

Galiba bu değişmezliği anlatmak için orda öylece
tütüyordu.

*

Yaşadığı olayın sorumlusu kendisiymiş, bu dünyayı
kendisi kurmuş, temelini yanlış atmış, çivilerini eksik çakmış
da yıkıldı yıkılacak gibi sallanıp durmasına neden olmuş
sorumluluğu ve suçluluğu vardı Halûk'un yazdıklarında.
Oysa o da bildiği gibi dönen bir devrana eklemiş, bunu
kaldıramamış ve bu yüzden kendini edebiyatın dışına atmıştı.

"Kimilerine göre, yirmi yedi yıldır yaptığım işin en güç
yanı, işten insan çıkarmaktır. Oysa, işimin bundan daha güç
olan yanı, insan almaktır işe." diye başlamış iletisine ve
"Belli düzeylerdeki işlere dışarıdan insan alınmasının,
içerideki çalışanlar üzerinde olumsuz etki yaratabileceğini
düşünür, onların bu yöndeki beklentilerini anlamaya, dikkate
almaya çalışırım. Üstelik, yasada 'deneme süresi' diye bir
şey vardır; beğenmediğiniz kişiyi bu süre sonunda işten
çıkartabilirsiniz, kimse size bir şey diyemez. Ben, bu
aşağılayıcı süreyi de düşünürüm, düşünmek zorunda
olduğumu düşünürüm. Elbet tüm ilişkilerde kan uyumu, ten
uyumu diye bir şey vardır. Elbet, insanların toplu halde
çalıştığı işyerleri de kimilerini kabul eder, kimilerini etmez.

Çünkü, her işyerinin kendine özgü bir kültürü, denebilirse, bir
organizması vardır. Kişiler de yeni girdikleri işi, işyerini, işyerinde

çalışanları kabullenemeyebilir, benimsemeyebilirler. Bunların
hepsi olabilir de, 'deneme süresi' uygulaması yine de hoş
değildir." diye sürdürmüştü. Şu saptamayı yapmış: "Ne ki, bizde,
hemen bütün yöneticilere, işin kötüsü de işverenlere göre,
çığırından çıkan işsizlik yüzünden, sokaklar, iyi eğitilmiş, gerekli ya
da gereksiz birkaç yabancı dil bilen, yetenekli, neredeyse
söylenecek her şeyi bedavaya yapmaya hazır insanlarla doludur.
Kimilerinin bu insanlarla görüşmeyi, işe almayı falan düşünmeden,
sırf kendilerini tatmin etmek için istediklerini söyleyebilirim."

Sonrası cızzz'ın başladığı an:

"İşte, belki Cenk Koyuncu'yu çalıştığım işyerinin verdiği
eleman ilanlarına iki kez başvurduğum halde görüşmeye
çağırılmayışım bundandı.

Ağustos 1999'da, o zaman çalıştığım işyeri adına "İdari İşler
Asistanı" ile "İnsan Kaynakları Elemanı" ilanlarını vermişim
gazeteye. Cenk Koyuncu bu iki işe de başvurmuş, özgeçmişini faks
aracılığıyla göndererek. Adres olarak, Kadıköy'de bir posta kutusu
numarası yazmış: 328. Altında da ev telefonu yazılı. Sonra,
"İstanbul 27 Haziran '67 doğumluyum. 2 yıllık evliyim" demiş.

Öğrenimi hakkında, ilkokulla ortaokulu İstanbul'da okuduktan
sonra lise öğrenimini Isparta Ticaret Lisesi'nde tamamladığımı,
Eskişehir Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunu olduğumu yazmış.
"Orta seviye"de İngilizce bildiğini belirtmiş.

Deneyimi için de "1985'ten bu yana profesyonel fotoğrafçılık
(çekim - karanlık oda) dalında çeşitli yerlerde çalıştım. Yayıncılık
alanında çalışmalarım sürdü. 1992'de *Eski'z*, dergisini çıkardım.
Yapı Kredi Yayınları'nda 3 yıl düzeltmenlik, arşiv sorumlusu,
editör ve dergi yöneticiliği yaptıktan sonra reklamcılık alanına
geçtim. Valör Grafik Tasarım Şirketi'nde metin yazarı ve
Machintosh operatörü (grafik ve PC alanında) olarak 2 yıl çalıştım.
Kartpostal baskısı ve renk ayırımı konularını bilirim. C Yayınları
adı altında yayınevi sahibiyim. Halen kişisel olarak bu işi
yürütmekteyim. 1993'te *Kuvve'den Fiil'e* (Mitos Yay.), 1994'te
Otoben (Altıkırkbeş Yay.), 1996'da *Yüz'de Yüz* (Sel Yay.) olmak
üzere 3 şiir kitabım yayımlandı. Halen basıma hazırlanan 2 şiir
kitabım var. Ayrıca Altıkırkbeş Yayınları'nda baskı sorumlusu
olarak görev yaptım" dedikten sonra şunları eklemiştir: "İş hayatım
boyunca edebiyat ve diğer sanat alanlarında ürünler vermeye
çalıştım. Yeni ortamlara kolaylıkla uyum sağlayabilen kişilik
yapısına sahibim. Hızlı ve üretici çalışma temposuna girebileceğim
aktif ortamlarda bulunmak beni mutlu eder. Resim, fotoğraf,
edebiyat ilgilendiğim sanat dallarıdır. Ayrıca seyahat etmeyi çok
severim."

Ocak 2001'de de "Kalite Kontrol Sorumlusu" aramızız ilanla.
Cenk Koyuncu, bu işe de faks yoluyla başvurmuş.

İngilizce bilgisinin bu kez "az" olduğunu belirtmiş.

Deneyim bölümüne de şunları eklemiştir: "Enis Batur'un
Ondört+x+4 Deneysel Metin, Ya'zar, Ramazan Şen'in *Deprem
Odaları*, Ayhan Bozkurt'un *Ömür Ölümün Önsözü* ve Reşit
İmrahor'un *KUVVE'den FİİL'e* adlı eserlerinin yayın

Arkası 7. sayfada

Yayın Yönetmeni : Ramis DARA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Melih ELAL
Yönetim Yeri : Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi
H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA
Yayın Danışmanları : İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL,
Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.
Dağıtım : Pentimento Art Shop (0212 2933959)

Yazışma Adresi : Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Katkı Payı : 15 YTL
Posta Çeki : Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Baskı : Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Elektronik Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın.
ISSN 1305 - 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyi için yazarlarına telif ödemez